

Echte Hansje Brinker heeft aan een vinger niet genoeg

De Telegraaf 30 Oct 2016 door Bert Dijkstra

KATWIJK AAN ZEE • Het prachtige eindoktoberweer in Katwijk aan Zee komt niet alleen stranddagjesmensen goed uit. Ook voor dijkwachter Paul van Breukelen en zijn collega's is het een zegen.

Hadden slagregens en storm 's lands rivieren tot grote hoogten opgezweept, dan zouden Van Breukelen en zijn collega-dijkwachters Gerco Harthoorn en Gydo Hendriks hier vandaag niet zitten, met hun hoofden in de zon op het terras van restaurant Het Strand, omringd door een kleine tweehonderd vakbroeders en -zusters, gasten van Rijkswaterstaat en de waterschappen. Dan zouden ze thuis in de Gelderse Vallei de Grebbedijk bewaken, want als die het begeeft, stroomt het water door tot aan de poorten van het kilometers verderop gelegen Amersfoort.

Waarmee ze maar willen zeggen: het is niet verstandig om in een land dat grotendeels onder Nieuw Amsterdams Peil ligt de taak van de dijkwachter te onderschatten. Drieduizend van hen telt

Paul van Breukelen (rechts) en zijn collega-dijkwachters Gerco Harthoorn (midden) en Gydo Hendriks (links) in Katwijk tijdens de Dag van de Dijkwachters.

het polderland, van wie de meesten vrijwilligers. Ze moeten 22.000 kilometer dijk in de gaten houden, waarvan 3800 kilometer primaire waterkering, die voor

een kwart aan verbetering toe is. Voor 1 januari moet de Eerste Kamer een wet goedkeuren die garandeert dat iedere Nederlander (aangenomen dat hij of zij

honderd wordt) niet meer dan 0,1 procent risico loopt een serieuze dijkdoorbraak mee te maken.

In 1995 gebeurde dat bijna en Paul van Breukelen was erbij, tussen de zandzakken op de Grebbedijk langs de Rijn bij Wageningen. Zijn dienst begon om vijf uur 's middags en eindigde de volgende ochtend. In het donker zoeken naar wellen, mini-fonteintjes die aan de binnenkant van de dijk ontstaan wanneer aan de buitenkant water onder de kering doorsijpelt. „Als dat water, zoals toen, zand meeslept, is het foute boel. Dan moet je een deken over de wel uitspreiden, die het zand tegenhoudt en het water doorlaat, zodat er tussen de zandzakken een soort put ontstaat, volgens de wet van de communicerende vaten voor evenwicht zorgend.”

Als we de milieudoemdenkers mogen geloven, hebben we straks Amersfoort aan Zee.

Van Breukelen: „En dat gaan wij dus voorkomen! Buitenlanders die voor het eerst Nederland bezoeken, geloven hun ogen niet: hoe durven jullie hier te wonen, beneden de zeespiegel? Heel veel landgenoten wéten niet eens dat hun huis ver onder NAP staat. Maar gelukkig is de overheid na de bijna-ramp in 1995 wakkergeschud.”

Hoe mooi een waterkering ook kan zijn, blijkt pal achter de deur van restaurant Het Strand. Fraai golvende duinen,

waarin sinds kort een dijk en pal daarachter een vijfhonderd meter lange parkeergarage is verwerkt.

De dijkwachters worden er in groepjes langs geleid, bij wijze van welverdiend uitje. Een meesterwerk als toonbeeld van Hollands vakmanschap. Of zoals deskundige Herman Havekes in zijn toespraak zegt: „In het buitenland denken ze serieus dat Hans Brinker een nacht lang met zijn vinger in de dijk een overstroming heeft voorkomen, wij weten wel beter. Zelfs de náám van die jongen uit dat zwaar geromantiseerde verhaal klopt niet.”

'Buitenlanders geloven hun ogen niet'